

soudě ze dne 19. března 1923, čís. 51 sb. z. a n., předpisy trestního řádu ze dne 23. května 1873, čís. 119 ř. zák. a nikoliv, jak mylně za to stěžovatelé mají, předpisy uher. tr. ř., důsledkem čehož jest otázku zlého úmyslu posuzovati jako otázku skutkovou, jež se vymyká přezkumu zrušovacího soudu. Ostatně rozsudek státního soudu výslovně zlý úmysl, požadovaný §em 1 odstavec třetí zák. na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. zjišťuje, neboť zjišťuje, že oba obžalovaní za svých návštěv u N-ého byli jím výslovně do celého plánu, který pojal a s jejich pomocí provéstí zamýšlel a též do účelu celé této akce, směřující k násilnému přivtělení cizímu státu území republiky, zasvěceni.

Čís. 1562.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

S hlediska přečinu podle §ů 23 a 25 zákona jest lhostejno, zda se zboží s padělanou známkou dostalo do oběhu přímým prodejem či jakýmkoliv jiným způsobem zcizení.

Otázka šálivosti známek nenáleží k oněm otázkám, jichž předurčující rozhodování jest ve smyslu §u 30 zákona vyhrazeno ministerstvu obchodu, nýbrž podléhá samostatnému posuzování trestním soudem; není otázkou čistě právní ani výhradně skutkovou, nýbrž jest t. zv. quaestio mixta.

(Rozh. ze dne 22. března 1924, Kr I 397/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 20. dubna 1923, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §§ů 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká především rozsudku s hlediska důvodu čís. 5 §u 281 tr. ř. nejasnost a neúplnost, jež spatřuje v tom, že rozsudek přesně nevyznačuje, zda dopustili se obžalovaní přečinu, jim k vině přiřítaného, tím, že prodávali čokoládu v obalech, opatřených nápisem »Ela«, či zda dopustili se přečinu toho potud, že čokoláda byla dávána do oběhu bez obalu, či konečně (dle přednesu obhájce při zrušovacím líčení) tím, že čokoláda byla formována do tabulek po osmi žebírkách se vtlačanou značkou »Ela«. Avšak dle znění rozsudkového nálezu, odpovídajícího předpisům §§ů 260 a 270 čís. 4 tr. ř., dopustili se stěžovatelé přečinu podle §§ů 23 a 25 zákona na ochranu známek tím, že v roce 1922 vědomě ku prodeji nabízeli a prodávali čokoládu, o p a t ř e n o u neprávem ochrannou známkou, ku které žalující firmě přísluší výhradné užívací právo, a to tak, že tato ochranná známka byla padělána s tak nepatrnou změnou, že rozdíl obyčejným kupitelem čokolády postřehnout býti může jen při použití obzvláštní pozornosti. Z důvodů rozsudku jde zřejmě na jevo, že nalézací soud toto jednání obžalova-

ných, ve výroku povšechně, avšak s dostatečnou individualisací vyznačené, totiž uvádění do obchodu čokolády, neprávem opatřené značkou chráněné známce soukromé obžalobkyně šalivě podobnou, spatřuje v tom, že stěžovatelé prodávali čokoládu v tabulkách, z nichž každé jednotlivé žebírko mělo vtlačenou značku »Ela«, a to jednak bez obalu, jednak v obalech, opatřených nápisem »Ela«. Nad to jest tato okolnost bez významu, protože čokoláda v obalech jest určena také pro drobný prodej v žebírkách, což jest samozřejmo a všeobecně známo a nemusilo proto býti zvláště zjišťováno, dále z toho důvodu, že stěžovatelé v každém případě, tedy i při prodeji čokolády v obalu, dávali do oběhu čokoládu, v jejímž každém žebírku vtlačeno bylo slovo »Ela«, a konečně také proto, že stěžovatelé dle správného úsudku nalézacího soudu porušili chráněné známkové právo soukromé žalobkyně i prodejem čokolády v obalech s nápisem »Ela«, jak jasně vysvitne z dalších úvah. Vytyká-li opověď zmateční stížnosti rozsudku neúplnost též proto, že nebylo rozhodnuto o podmíněném odkladu výkonu trestu, nepadá neúplnost ta pod důvod zmatečnosti Šu 281 čís. 5, jenž mluví pouze o neúplnosti výroku o okolnostech rozhodných; ostatně není tato výtku opodstatněna, poněvadž nalézací soud v rozsudkových důvodech vyslovil, že o podmíněném odsouzení bude rozhodnuto, až dojdou osobní výkazy obžalovaných, a k tomu byl nalézací soud oprávněn předpisem Šu 7 odstavec druhý zákona o podmíněném odsouzení. Vytýkanou nejasností a neúplností napadený rozsudek tedy netrpí.

S hlediska důvodu zmatečnosti dle čís. 8 Šu 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že rozsudek překročil obžalobu, poněvadž vytýká obžalovaným výrobu čokolády téže formy, jakou vyrábí soukromá obžalobkyně, totiž čokolády vroubkované v tabulkách, sestávající z osmi žebírek, a poněvadž prý přes to, že výroba čokolády u různých továren jest stejná a všeobecně se vyrábí čokoláda vroubkovaná v tabulkách po osmi žebírkách, spatřuje v tom napodobení známky soukromé obžalobkyně, ačkoliv v obžalovacím spise výslovně se uvádí: »Kdyby byli obžalovaní podobné formy užívali jako my a ochranné známky naší nepadělali, nemohli bychom jim v tom brániti, nemajíce formu jako takovou chráněnu.« Vývody ty jsou zřejmě neodůvoděny. Neboť v nálezku rozsudkovém se mluví o ochranné známce, k níž soukromé obžalobkyni přísluší výhradné užívací právo, a v rozhodovacích důvodech se pak přesně vymezuje, co pro žalující firmu jest jako známka chráněno. V důvodech se sice také praví, že obžalovaní při výrobě čokolády užívali téže formy jako soukromá obžalobkyně, avšak tuto okolnost rozsudek neklade stěžovatelům za vinu jako porušení známkového práva soukromé žalobkyně, nýbrž má tím býti pouze řečeno, že zaměnitelnost a způsobilost, uvést obvyčejného kupitele v omyl, jest tím patrnější, čím více zboží, neprávem opatřené ochrannou známkou, se i co do ostatní vnější úpravy podobá vypravení výrobku, pocházejícího od majitele známky. Tvrdí-li stížnost v dalších svých vývodech s hlediska důvodů zmatečnosti dle čís. 9 a) a 10 Šu 281 tr. ř., že nalézací soud neprávem běře za prokázáno, že stěžovatelé na sletu sokolském prodávali čokoládu bez obalu, a že naopak něco podobného stěžovatelům nikde prokázáno ne-

bylo, neprovádí tím dovolávaných hmotněprávních důvodů po zákonu, nýbrž ocitá se naopak přímo v rozporu s obsahem rozhodovacích důvodů. V důvodech rozsudku se nepraví, že soud bere za prokázáno, že nezabalenou čokoládu na sokolském sletu prodávali obžalovaní, nýbrž že tato čokoláda značkou »Ela« opatřená prodávána byla, což ani stěžovatelé nepopřeli a ostatně i stížnost sama přiznává. Touto otázkou netřeba se dále zabývat, poněvadž jest dle toho, co shora řečeno, pro posouzení tohoto trestního případu zcela bez významu. Dovožoval-li dále obhájce při zrušovacím líčení, že jest zjištěno, že stěžovatelé darovali nezabalenou čokoládu Sokolu jen jako příspěvek zdarma, nikoliv tedy za účelem odbytu po živnostensku, což prý dlužno rozlišovati, a že výdělečná stránka zde musí padati na váhu, poněvadž zákon na ochranu známek směřuje k tomu, by strana byla chráněna ve svých výrobních zájmech, dlužno především připomenouti, že rozsudek podobného zjištění neobsahuje. Než i kdyby bylo zjištěno, že stěžovatelé čokoládu, o níž jde a jež dle výslovného zjištění rozsudku byla na sokolském sletu prodávána, Sokolu darovali, nemohla by tato okolnost stěžovatele omlouvati ani v tomto jednotlivém případě, poněvadž zákonem na ochranu známek v první řadě jest chráněn výrobce jako majitel známky, jehož zájmy zneužíváním chráněné známky jsou dotčeny, ať se již zboží s padělanou známkou dostane do oběhu přímým nebo jakýmkoliv jiným způsobem zcizení.

V dalších vývodech hledí stížnost marně znova přivést k platnosti obhajobu stěžovatelů, již soudem prvé stolice případným způsobem vyvrácenou, že obalové známce »Ela« ve spojení s obrazem dívčí hlavičky, pro stěžovatele dne 7. září 1922 u Obchodní a živnostenské komory v Praze pod č. 20.653 zapsané, přísluší pořadí před obalovou známkou s nápisem »Chocholat Eva«, jež byla pro soukromou obžalobkyni zapsána do rejstříku téhož dne pod čís. 20.656, a že tudíž stěžovatelé, prodávající čokoládu »Ela« v těchto chráněných obalech, nemohli se dopustiti trestného zásahu v chráněná práva známková soukromé obžalobkyně. Jak již nalézací soud v důvodech napadeného rozsudku správně zdůraznil, jest žalováno a tudíž předmětem tohoto trestního řízení, že stěžovatelé vědomě zasáhli ve výhradné právo žalující firmy, používati slovní známky »Eva«, zapsané pro ni ve známkovém rejstříku Obchodní a živnostenské komory v Praze dne 4. června 1914 pod č. rejstř. 8.587 a dne 6. března 1919 pro oblast Československé republiky řádně ohlášené. Jelikož návrh na zavedení trestního řízení byl podán dne 20. června 1922, spis obžalovací pak dne 22. srpna 1922, jest zřejmo, že činy, obžalobou stíhané, spáchány byly dávno před 7. září 1922. Porušili-li tedy stěžovatelé svým jednáním právo žalující firmy, výhradně používati slovní známky »Eva«, v roce 1914 do rejstříku zapsané a v roce 1919 řádně obnovené, jest nerozhodným, zda si stěžovatelé dne 7. září 1922, tedy teprve po zahájení trestního řízení, ba dokonce v době, kdy na ně již byla podána obžaloba, dali zapsati známku obalovou, již se nyní dovolávají k ospravedlnění činů, před jejím zápisem se přihodivších. Nehledě k tomu byl zápis obalové známky stěžovatelů č. 20.653/Praha k žalobě o výmaz, podané firmou »Kolinea«,

rozhodnutím ministerstva obchodu ze dne 16. ledna 1923, č. j. 3.261/22 pro její k záměně způsobilou podobnost se slovní známkou »Eva« uznán právě bezúčinným a Obchodní komoře v Praze byl nařízen výmaz této známky v známkovém rejstříku. Tvrdí-li zmateční stížnost, že ono rozhodnutí ministerstva obchodu jest nesprávné a že proti němu byla podána stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, nemá to pro rozhodnutí v trestním řízení významu ve smyslu §u 30 zákona o ochraně známek. S hlediska hmotněprávních důvodů zmatečnosti vytýká stížnost, že nalézací soud po stránce právní mylně posoudil otázku šálivé podobnosti chráněné známky soukromé obžalobkyně a označení, pod kterým stěžovatelé uváděli do obchodu svoji čokoládu »Ela«, při čemž ovšem stížnost opět neprávem klade hlavní důraz na obaly, v nichž čokoláda obou firem byla prodávána, a nikoliv na slovní známku »Eva«, o níž tu jediné jde. Stížnost není v právu. Především dlužno odmítnouti jako nesprávný názor, zástupcem soukromé žalobkyně při zrušovacím líčení hájený, že ono rozhodnutí ministerstva obchodu, založené na přesvědčení o k záměně způsobilé podobnosti slovní známky »Eva«, pro žalující firmu od roku 1914 chráněné a obalové známky »Ela«, jest pro trestní soud v tomto směru dle §u 30 zákona o ochraně známek závazné. Otázka šálivosti známek nenáleží k oněm otázkám, jichž předurčující rozhodování jest po rozumu §u 30 uvedeného zákona vyhrazeno ministerstvu obchodu, nýbrž podléhá samostatnému posuzování trestním soudem. Zejména není trestní soud vázán úvahami, z nichž vycházelo ministerstvo v otázce šálivosti při rozhodování o žalobě o výmaz některé zapsané známky pro její šálivou podobnost s jinou chráněnou známkou. To plyne již z úvahy, že předmětem přezkumu ministerstva obchodu, byla-li podána žaloba o výmaz známky, jsou pouze známky tak, jak jsou zapsány, kdežto trestní soud při řešení otázky, dopustil-li se obžalovaný trestního zásahu v známkové právo soukromého obžalobce, musí přihlížeti ke konkrétním okolnostem, za nichž v daném případě užívání známky se stalo (srov. Adler, System des österr. Markenrechtes, str. 474, a Abel, System, str. 321).

Rovněž nelze souhlasiti s názorem zástupce soukromé obžaloby, projeveným při ústním líčení, že výrok napadeného rozsudku o šálivosti známky, spadáje do oboru skutkové zjišťovací činnosti nalézacího soudu, vymyká se přezkumu soudem zrušovacím. Otázka, zda jsou si dvě známky šálivě podobny, není otázkou čistě právní, není však také otázkou výhradně skutkovou, nýbrž jest t. zv. quaestio mixta. Výrok nalézacího soudu v tomto směru není tedy ryzím zjištěním skutkovým, nýbrž na určitých okolnostech skutkových spočívajícím úsudkem, vycházejícím z právního pojetí pojmu šálivosti a může mu tedy býti odporováno dokazováním, že toto právní hledisko, jakožto důležitá složka úsudku soudu nalézacího a pak ovšem i výrok sám, jsou pochybeny, pokud se týče, že nalézací soud, vycházející ze správných hledisek právních, v konkrétním případě jich nesprávně použil. Přezkoumává-li se rozsudek pod zorným úhlem, z jakých právních předpokladů soud nalézací dospěl k svému úsudku, že se označení, stěžovateli používané (totiž slovo »Ela« na jednotlivých žebírkách čokolády a obal s nápisem »Ela« a dívčí hlavičkou) od slovní známky »Eva« pro soukromou

obžalobkyni chráněné neliší způsobem, jež poznati může také obyčejný kupitel při obyčejné pozornosti, dlužno uznati, že jest správný. Správně použil ustanovení §§ů 23 a 25 známkového zákona, vzal v úvahu netoliko abstraktní, nýbrž i konkrétní způsobilost záměny, přihlížel k tomu, že známka soukromé obžalobkyně, o niž tu jde, jest známkou slovní, činil měřítkem šálivosti a zaměnitelnosti celkový dojem známek v obyčejném kupiteli, t. j. spotřebiteli, při obyčejné jeho pozornosti, vytýčil zejména, že slovo »Ela« na obalu stěžovatelů ovládá způsobem svého nápisu celkový obrazový dojem známky takovou měrou, že ostatní obrazové součástky této známky působí dojmem podružného detailu, jemuž obyčejný spotřebitel při vnímání známky zvláštní pozornosti nevěnuje, a přihlížel netoliko k možné záměně slov »Eva« a »Ela« při jich čtení, nýbrž i při jich slyšení, přihlížel tudíž také k tomu, že kupitel bude po případě požadovati zboží, chráněné slovní známkou, jmenováním slova známkového, neznaje snad ani, v jakém obalu a v jakém vypravení se zboží prodává. Poněvadž nalézací soud se držel těchto právně závažných okolností a s hlediska právního i v tomto směru věc správně posoudil, soud zrušovací nemá ani příčiny ani možnosti změnití dotyčný výrok, jsa jinak vázán na skutkové zjištění (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.), k němuž dospěl nalézací soud způsobem formálně bezvadným. Neboť, vytýká-li stížnost rozsudku neúplnost (v pravdě jde spíše o zmatek čís. 4 Šu 281 tr. ř., číselně arciť neuplatňovaný) z toho důvodu, že nebyl připuštěn obhajobou nabízený důkaz znalci o té okolnosti, že obaly stěžovatelů jsou odlišné od obalů žalující firmy a že obyčejný kupitel jimi nemohl býti uveden v omyl, jest tato výtká vyvrácena tím, že nejde o obaly, nýbrž o známku, jednak neopodstatněna, protože řešení této otázky náleží soudu, jemuž tím spíše přísluší nejen právo, nýbrž i způsobilost posouditi šálivost a zaměnitelnost, že jde o stanovisko obyčejného spotřebitele.

Čís. 1563.

Není tu skutkové podstaty přestupku zanedbání povinné péče podle článku III. čís. 1 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., převzal-li zodpovědný redaktor zodpovědnost za článek, jehož obsah tvoří skutkovou podstatu přečinu podle §§ů 487, 488 tr. zák. a provedl o svých obviněních důkaz pravdy.

Pokud jest rozsudek zmatečným podle Šu 344 čís. 9 tr. ř., položil-li porotní soud dodatkovou otázku na § 490 tr. zák. sice za hlavní otázku na přečin urážky na cti, však před eventuelní otázku na přestupek zanedbání povinné péče.

(Rozh. ze dne 22. března 1924, Kr I 770/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Hradci Králové ze dne 10. října 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné pozornosti podle článku III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil